Štyri obdobia ľudskej duše 2006

Stanislav Hoferek

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2014)	110001

O knihe

Názov je poskladaný zo štyroch období, ktoré ovplyvnili tvorbu nasledovných básní. Je to obdobie úsmevu, lásky, hnevu a smútku. Výber je z básní, ktoré boli uverejnené na rôznych miestach v roku 2006 a táto zbierka je obohatená aj o niektoré nerýmované básne z toho obdobia.

Nové vydanie

Je viac ako zvláštne, keď sa vydáva nové vydanie knihy po troch rokoch. Samozrejme, niektoré knihy sa dočkajú nového vydania aj po stovkách rokov, no u čisto internetovej zbierky sú aj tri roky dostatočný časový rozdiel. O to zaujímavejší je fakt, že sa pred spomínanými rokmi robila zbierka z básní, ktoré vznikli o ďalších päť rokov skôr. Výsledok? Sonda do mladej duše autora, ktorý chcel milovať, no nebol milovaný. Dávne básničky na prechode medzi detstvom a dospelosťou sú naplnené túžbou po láske, ale i vtipom a zvláštnym štýlom, ktorý nie je ťažké pochopiť. Namiesto literárne dobrých rýmov myšlienky, ktoré i po rokoch pripomínajú zväčša skutočné udalosti. Štyri obdobia sú aj o rovnováhe. Kto hľadá rovnováhu v dospievajúcom človeku, ktorého problémy sú s odstupom pochladnú (alebo presne naopak, ak sa v nich niekto nájde), ale i tak poučné – ten ich asi nenájde. Mladosť je zmena, celá množina zmien a táto kniha je denníček i psychiatria jedného otvoreného človeka. Obdobia, na ktoré sa naráža v knihe, sú nasledovné: obdobie úsmevu (prvé básne), nasleduje obdobie lásky, hnevu (báseň Zradca) a nakoniec obdobie smútku.

Obdobie úsmevu

Humor je korenie života
a keď je láska ďaleká
dostanú sa z problémov von
najľahšie ľudia s úsmevom!

Báseň o optickej myške

Mám ju rád, hoci je neverná
je malou lampičkou do temna
svieti v tme a svieti na svetle
a nie je to ježibaba na metle

Smutne leží a nevydá žiadny zvuk
kým ju nechytí žiadny dobrodruh
poslušne splní každé želanie
bez slova odporu, asi má nadanie

Potrebuje ale pevnú ruku
a nie nejakú kopu tuku
potrebuje ukázať čo je užitočné
nemusíš za ňu nikdy platiť stočné

Svieti kým nepríde o transfúziu
tieňom nepripomína žalúziu
skôr má tvár ako hlodavec
nakŕmim ju, alebo pôjde preč?

Keby

Keby som bol obor, pre teba sa zmenším
keby som bol Ježiš, pre teba rád zhreším
keby som bol slnko, pre teba nájdem tieň
radšej budem niekto, kto praje pekný deň

Keby som bol pilot, tak priletím z neba
keby som bol krtko, tak hrabem vedľa teba
keby som bol beduín, tak darujem vodu
ak by som bol otrokár, darujem Ti slobodu

Keby som bol slon, pre teba ušami mávam
keby som bol šaman, tebe dažde privolávam
keby som bol kaktus, oholím sa sám
a keby som bol anjel, na teba pozor dám

Keby 2

Keby som bol sviecou, tak horím v tvojich dlaniach
keby som bol starostom, tak Ti poľavím na daniach
keby som bol žiakom, úlohu odpísať dám
a keby som bol obchodníkom, nepredám Ti krám

Keby som bol zajac, s kapustou sa rozdelím
keby som bol kurča, tak ťa pohladím perím
keby som bol krokodíl, tak ťa slzami zmočím
a keby som bol zbojník, utečiem keď ťa zočím

keby som bol ľadovec, tak Ti dám svoj svieži dych
keby sa na teba každý vykašľal, tak by som nebol jeden z tých
keby som bol vzducholoď, tak ťa vezmem k oblakom
a keby som bol staviteľ, tak postavím stenu rozpakom

Keby som bol slnko, tak Ti svietim na cestu
keby som bol tvojim otcom, tak podporím nevestu
keby som bol bláznom, tak Ti píšem báseň
a keby som bol kňazom, odpustím aj kázeň

Keby som bol Verne, vezmem ťa k stredu Zeme
keby som bol lesný ent, privítam ťa na sneme
keby som bol Lenin, ležím pri tebe na námestí
a keby som bol vlak, tak čakám ťa na priecestí

Keby som bol snom, tak nebudím ťa ráno
keby som bol ženích, tak Ti poviem áno
keby som bol Mac Donald, tak obslúžim ťa vďačne
a keby som bol marťan z Venuše, dám Ti rady zvláštne

Keby som bol štítom, tak znášam tvoje rany
keby som bol svetlom, svietim Ti na všetky strany
keby som bol sám sebou, uvoľním Ti miesto
a doprajem Ti viac hudby, ako DJ Tiesto

Keby 3

Keby som bol ohňom, tak ťa nepopálim
keby som bol vrahom, tak ťa neotrávim
keby som bol mrazom, tak ťa nenechám prechladnúť
a keby som bol učiteľom, tak ťa nenechám prepadnúť

Keby som bol čiapkou, tak Ti chránim hlavu
keby som bol kávovarom, tak Ti robím kávu
keby som bol feminista, tak ťa stále uctievam
a keby som bol tvoj chalan, tak ťa pri sebe mám

Keby som bol hríbom, tak sa nechám zobrať
keby som bol brzdou, tak sa nechám zodrať
keby som bol smútkom, tak ťa obchádzam
a keby som bol z ďaleka, za tebou dochádzam

Keby som bol šlabikárom, tak ťa učím písmená
keby som bol špiónom, tak si pre mňa bezmenná
keby som bol stuhou, tak vlním v tvojich vlasoch
a keby som bol jaskyňou, tak ťa vítam v krasoch

Keby som bol rozvrhom, tak presúvam hodiny
keby som bol vinníkom, tak neostanem bez viny
keby som myslel na teba, nebol by som jediný
a keby som bol chorobou, dám chrípkové prázdniny

Keby som bol tvárou, tak ťa hľadám v zrkadlách
keby som bol nebom, v tvojich pekných kukadlách
keby som bol snom, ktorý sa prechádza tvojim spánkom
a keby som tebou pohrdol, nie skôr ako Grankom

Obdobie lásky

Láska je strašne bohatá
láska, tá všetko sľúbi
no ten, čo ľúbil, sklamal sa
a ten, čo sklamal, ľúbi

(Miroslav Válek – Jesenná láska)

Tej, ktorú mám rád

Nemusí byť dokonalá, nemusí mať nebo v očiach
sama, smutná, zlomená kráčať po tichých nociach
musí mať však krásne ruky, ktorých sa chcem dotýkať
a musí byť sama sebou, taká, akú ju mám rád

Neviem či má hlávku v smútku pri čítaní písmen
ktoré som jej zanechal, čakajúc hnev či výsmech,
ak však aspoň malý úsmev zvlní jej krehkú mimiku,
znovu nájdem dôvod žiť a zanechám lyriku

Chcel som písať o nej, o tej ktorú mám tak rád
mám pocit, že Katka či Katia je meno akurát
tento text je tu pre teba, a tak zmením osobu
na veselé či smutné slzy donesiem novú nádobu

Ružou proti potoku

Za lesmi a dolinami, kde smiech je v ľuďoch ukrytý,
nádherné sú vrchy či lesy, ale stále chýbaš tam ty.
Nech len hrmí, nech len blesky lietajú a hrmia do rána,
jeden deň bez teba, to pre mňa strašnejšia je rana.

Nech len, nech len! Nech sa aj svet zrúti,
stále bude niekto, koho to nezarmúti.
Hrozby plné nenávisti a tasené meče,
nezľaknem sa ich, kým tento potok tečie.

Neviem kde začína, a kde ide do mora,
vody vedie smútok a obrovská smola.
Vytekajú z očí, slza za slzou sa valí,
spravím všetko preto, nech sa potok zastaví.

poznám ich a viem, že smiech slzy odženie,
stačí len k tebe prísť, zahnať to súženie.
Nie s mečom, len s pekným želaním,
a ružu z rubínov, podať ti do dlaní.

Dar

Dar môže byť zo zlata
dar môže byť z medi
dar môže byť pre človeka
čo sa časom mení

Dar môže byť krv
a dar môže byť pivo
darovať môžeme slobodu
darovať môžeme život

Dar môže byť z lásky
dar môže byť zo súcitu
dar môže byť krásny
dar môže byť bez nefritu

Darovať môžeme človeku
darovať môžeme ľudstvu
mal by si z neho niečo mať
mal by si mať k nemu úctu

Dar môže byť drahý šperk
dar môže byť slovo
najlepší dar je však ten
ktorý môžeme dať nanovo

Dar môže byť na Vianoce
dar môže byť v bežný deň
dar môže byť kúsok chleba
dar môže byť pochodeň

Darov je na svete veľa
málo je obdarených

dar môže byť aj deň z leta
darcovstvo v ľudstve pramení

Niekto by si snáď pomyslel
že žiadne dary netreba
nevieme kto dar vymyslel
dar môže byť vstup do neba!

Gitara

Ani na tú najlepšiu, nevie hrať každý
nie je nástroj nenávisti ani vraždy
zvýrazňuje emócie človeka čo nás obklopujú
podporuje spev človeka ktorý to spieva "to you"

Verše často krývajú, no s pomocou gitary
dá sa skladať mesiace, aj od leta do jari
na šiestich strunách povie stádo nezmyslov
ktoré človek nepovie, človek bez vlastných slov

Najkrajšie hrá pri táborovom ohníku
kde sa netreba ponáhľať do šíku
pomaly striedajú sa akordy nežné
bez túžby byť prvý, ako vločky snežné

Nechcem viac túžiť po tichu v hlave
už viac nechcem anglické raňajky v tráve
pri tónoch gitary zaspávať chcem
ale nie sám, keď na nej hrať smiem

O milom dievčati

O milom dievčati snívaval som rád
a dnes som šťastný, že som jej kamarát
má blažený úsmev, a nádhernú tvár
a tak veľmi bolí aj najmenší svár

Stretol som ju raz tak celkom náhodou
radšej nebudem klamať - bolo to dohodou
a síce pršalo a stupňov nebolo veľa
v obľúbenej mikine prišla ako strela

O počasí či škole, boli naše prvé témy
však každý sa musí nejako zbaviť trémy
na malej lavičke bol som s ňou rád
potom sme tam boli niekoľko krát

Pri pekných slovách o všetkom možnom
mysleli sme o všetkom trošku totožnom
najviac padla hudba, gitara je kráľ
povie o živote viacej ako snár

Tak a teraz píšem so snahou zveseliť
keď som už v reále tak trochu nesmelý
dám teda nejaké myšlienky do veršov
ktoré zvlnia mimiku náladou veselšou

Nikdy nezabudnem na tvoje slová
čo si vravela zo srdca znova a znova
pravda o živote povedaná bez chyby
a rád by som išiel s tebou aj na ryby

Vravela si že nikto nežije zbytočne
a mala si pravdu - nie iba čiastočne
našla si v každom len všetko krásne
a tak verím, že Ti nadšenie nezhasne

Našla si túžbu pomáhať všedným ľuďom
a všetky možnosti čo nenapadnú trúdom
spoznala si človeka ktorý ťa chcel objať
a teraz sa snaží úprimnými slovami ťa dojať

O milom dievčati 2

O milom dievčati chcem písať znova
tá istá dobrá víla, nie žiadna nová
otvorené dlane má, a v nich trochu lásky
viac však ako Sokrates, či filmové krásky

Možno čítaš tieto riadky a robíš si názor
o človeku ktorý kedysi ťa bral za vzor
otvorila si cestu mojim vlastným pocitom
nie mocou ani silou, ani prísnym dotykom

Naučila si milovať všetko v našom okolí
zachovala si sa ako to dievča v prísloví
ktoré si už nepamätám ale bolo krásne
a tak teraz na pamiatku píšem tieto básne

Darovala si mi obväz na boľavé členky
ako mamička dá synom nové plienky
doteraz mám obväz vo vitríne spomienok
tak ako pre teba malý morský kamienok

Mala si hnev v očiach keď zradil som ťa kruto
bál som sa že ma vyženieš niekam na Pluto
nestalo sa nič také a dala si mi odpustenie
a nikdy ťa viac nezradím, pre božie dopustenie

Chcel som nájsť jazyk ktorým Ti všetko povedať
dopriať si s tebou polievku, alebo si ísť opekať
našiel som však oveľa viac v tvojej duši
krátku odpoveď na to, čo všetko sa sluší

A tak po dlhých nociach sa zahľadím ku hviezdam
a márne čakám, že už za života budeš tam
raz sa možno stretneme pri Polárke jasnej
a zahráme kozmonautom trochu hudby hlasnej

Ak sa však nikdy nestane nič zo smelých ideí
tak ťa veľmi rád oslovím, už nie človek nesmelý
zašepkám do uší ten najkrajší fakt
takú aká si, takú ťa mám rád!

O milom dievčati 3

Nie si najbohatšia na svete
ani najsilnejšia baba na nete
vždy však daruješ úsmev pravý
a netúžiš po minútach slávy

Nelietaš na metle ani na oblaku
pri slovách o zlobe vravíš o opaku
nehľadáš pravdu niekde na dne

ale povieš pravdu ktorá vždy sadne

A sadne na každého kto o pravdu stojí
nezúfa a každú pomoc od teba dovolí
a predsa sa netrháš pre malé omyly
si ako baterka, ktorú práve dobili

Si smelá aj keď to nahlas nevravíš
a ak môžeš, drsné preklepy opravíš
nechceš peniaze za pomoc blížnemu
dala by si voľno anjelovi strážnemu

Čudujem sa každý deň ako je krásny
život bez krutosti a pohľad jasný
nepoznám ťa tak dobre ako by som chcel
o ďalšej prechádzke nie som sám čo snel

Ak však prejdú desaťročia bez teba
smutný budem ako bez Adely Bezdeda
ale vždy keď si spomeniem na tvoju lásku
zaženie to všetko zlé, aj každú vrásku

O milom dievčati 4

Sedávaš v spoločnosti dobrých ľudí
robíš všetko to, čo ťa nenudí
napriek tomu som Ti skrížil cestu
a chvíľu chcel som ťa za nevestu

Ako trápny panák tu stojím
len aby si sa nezľakla sa holím
veľa by som chcel pre teba vykonať
a v tvojom náručí chcel by som dokonať

Nikdy však nepochopím čo vlastne chceš
dovolím všetko, veď všetko smieš
ak odídeš preč do inej krajiny
potom pochopím, aký som naivný

Iná ruka sa dotýka ruky tvojej
nasadzuješ korienky lásky svojej
ten kto drží s láskou tvoju ruku
nikdy ťa nebude brať ako suku

Postará sa o šťastie na tvojom líci
ostaneme priatelia, nie ako býci
a vo veľkej snahe neriešiť tvoje veci
ostáva len písmo na starej peci

Papiere horia, a spomienky s nimi
príde pocit zloby, a obrovskej viny
a ak aj ostanem, stanem sa sudcom
ty si tým dievčaťom, s tým milým srdcom!

O milom dievčati 5

Nemusíš byť dokonalá, stačí sama sebou
s tou nádhernou tvárou, a ešte väčšou nehou
konečne chápem čo chceš, po čom Ti srdce túži
ale problémy som narobil, a veľmi ma to súži

Neviem čo mám robiť, pre kúsok tvojho šťastia
nechcem nech Ti ublížia, nechcem nech ťa zmastia
neodídem preč, bez mnohých slov vďaky
nevadí, že nebudem viac, ako huncút taký...

Zoznámil som ťa s priateľmi, znova a znova
či si taká istá, alebo iná, celkom nová
veľmi si prajem pre teba jeden z darov
aby si mohla ísť všade s gitarou

Pár myšlienok neďakuje tak ako by sa malo
po rokoch si spomeniem, či to za to stálo
nádherné sú dni, keď ťa vonku vidím
a preklínam sa, keď pozvať sa ťa stydím

Našiel som v tebe nápady, a nie len do viet
do celého svojho života, do situácii stoviek
aj keď nebudem nikdy viac ako môžem byť
neviem čo mám robiť, ale budem veselo žiť

Povel pre lásku

Nehnevaj sa na ruku, ak básne krívajú
nehnevaj sa na ľudí, ktorí ich čítajú
nehnevaj sa na srdce, čo úprimne horí
a naber odvahu, nech to za to stojí

Nenasleduj bláznov do slepých uličiek
nehazarduj s láskou z krásnych tajničiek
nenič plody ľudskej práce pod nebom
a nenič vzťahy so svojim susedom

Nenájdeš lásku tam, kde sa nedá zistiť
poď radšej medzi ľudí, tam je väčší výskyt
chyť ju pevne za ruku, nedovoľ jej zmiznúť
a všetko krásne z lásky, môžeš pekne zlíznuť

Nehnevaj sa na roky a nehnevaj sa na dni
každý čas plný samoty je po živote hladný
nájdi svetlo tvojho srdca, Google ti s tým pomôže
trápenie a ľudské chyby zatlačíme do rohože?

Koniec sveta

Možno svet sa zrúti vo veľkých plameňoch
možno nezabudne na iskry na kremeňoch
možno nájde pokoj v zrkadlách času ukrytý
a možno ho nájde v očiach ktoré máš ty

Keby sa aj zrútil a našiel by tvoj domov
keby som to vedel, postavím múr zo stromov
keby sa aj zrútil a všetku vodu zmútil
a keby aj zmizol, za tebou by som smútil

Snáď by som ťa našiel a vykašľal sa na svet
snáď by niekto vravel, že láska je nad kvet
snáď by som to spravil pre teba každý deň
snáď ak by som zlyhal, smutne spálim pochodeň

Jedného dňa zabudnem na tieto smutné reči
spomeniem si a zistím, že je to od veci
svet sa rútiť nebude, nemá sa mu čo stať
a kým je more modré, budem ťa mať rád

Sen

Nekonečný príbeh, na niekoľko slov
toľko som ich čítal, dopĺňal zo snov
zo tých, ktoré prinášali pokoru
džbán ľadovej vody každému topoľu

Bez myšlienok o krivde na svete
skúsim zhrnúť všetko v jednej vete:
Si učiteľkou života a svätého písma
toho, ktoré zablúdi a potom si to prizná

Neodchádzal som rád od tvojich rúk
s pocitom rozbitia hrdzavých pút
kráčal som krajinou po daždi a tme
bez tušenia či, sa to všetko vôbec smie

Kráčal som vzpriamený, ale nie hrdina
nemal som pre teba ružu, ani lístky do kina
nemal som dôvod na niečo sa hrať
chcel som len tvoje oči milovať

Výsledok pochmúrny, utláčajúca minulosť
sám a bez života, ako horského leva kosť
spásal som posledné, na čom záležalo
a odišiel som tam, kde ma to zavolalo

Domov nie je miesto, kde som chcel ísť
radšej som s tebou chcel na Gerlach vyjsť
pohladiť ešte raz hodvábnu tvár
a dostať tvoj úsmev, najkrajší dar!

Zastavte to slnko

Zastavte to slnko, nech je konečne tieň
nech už viac nepríde ten nepríjemný deň
keď sa mám s tebou lúčiť a naberať smiech
lebo potom ráno, zdržiavať ťa je hriech

Zajtra si príde po teba tvoj fešák
neriešim ho, podľa mňa je to feťák
ale aj tak chcel by som byť s tebou
radšej ako zvodca, ako byť sám sebou

Zastavte to slnko, nech zmrzne celý svet
a šance že po teba príde, tej už veru niet
načo to však vravím, rozhodni sa sama
a zo mňa ostane iba prázdna slama

Človek so snahou udržať si ťa na uzde
bez rozvahy a vďaky šetriť na brzde
a ak aj sama bez mapy pôjdeš cez polia
pôjdem potichu za tebou, kým to city povolia

Zastavte to slnko, čo sneží do dlaní
už nechcem byť tvojej lásky poddaný
bez strachu však všemocné slnko zastavím
aj keď vôbec neviem, čo s tým napravím...

O vojne dvoch hlasov

Už Ti dám pokoj, nech netrpíš za moje hriechy
nezaslúžim si tvoju pomoc, ani žiadne lieky
nezapadnem medzi ľudí ktorý si ťa vážia
a nebudem jeden z anjelov ktorý ťa strážia

Už viac neustupuj pred babou lenivou
neporovnávaj sa s lopatou plesnivou
nemusíš padnúť na tvár pri každom slove
a zariaď si rande pri veľkom stole

Nie to radšej nie, zbytočne toľko slov
je to ako studené, tiché vytie psov
neostanem a nechám ťa žiť svoj sen
tak ako včera, tak aj dnešný deň

Koľko krát opakovať moje slová
kašli na ňu, príde dáka nová
daj si väčšie nároky na ženskú krásu
inak nedosiahneš žiadnu spásu

Ale veď je krásna, krajšiu nevidel svet
nemá žiadnu chybu, nemá žiadnu smeť
má v očiach smaragdy a žiadny tieň
nádherná hneď bude celá sieň

O akej sieni to kecáš, veď tam bude sama
čo je v tvojej hlave, a či iba slama?
Zober ju za ruku aj keď nebude rada
poriadne ju vytancuj, kým je ešte mladá

Nedotknem sa jej tak bezcitne
veď sa ešte iná šanca naskytne
je ešte mladá a tak veľmi milá
ale som bez šance, je taká živá

Chceš ostať sám a čítať knižky
len poď, kým nebudú len mníšky
s takou si život neužiješ a umrieš sám
aj keď sa pozeráš stále k výšinám

Nechaj ma samého, mám z toho depresie
a nepíš mi svoj názor len tak z recesie
nikdy na ňu nebudem mať a bodka
som ako malý plameň, ona ako sopka

Začni žiť svoj vlastný život, a nájdeš liek
taký čo prinesie znovu od bránice smiech
a až pochopíš tú všetku nádheru
ozvi sa sám sebe, však oči si vyberú...

Potešila si ma

Potešila si ma svojim úsmevom
bez námahy, so slávičím spevom
za malé oznamko sa isto oplatí
a ak nie, tak ďalší to doplatí

Potešila si ma svojim značkovým objatím
ovplývalo nádherou, a úprimným dojatím
pravidelne bez nátlaku prídem si poň rád
možno iba raz, možno tak na sto krát

Potešila si ma podaním ruky
cítim, ako odchádzajú muky
vo veršoch píšem o tomto podaní
a najvyšší sa asi smeje nad nami

Potešila si ma úprimným pohľadom
je to jasné - berieš to s nadhľadom
aký osud by asi mala loďka čo by bola tam
s túžbou, prekonať v tvojich očiach oceán

Potešila si ma slovami vlastnými
jasnými, a predsa tak pestrými
dopadnú do mysle a ostanú na dlho
ostanú, a prilepím ich tam na tuho

Potešila si ma rukou na tvári
a krásnym želaním nech sa všetko darí
dosť bolo smiechu a dosť bolo želaní
a veľmi rád ťa zoberiem do dlaní

Potešila si ma, tým kamarátskym putom
takým čo je len na Zemi, nie niekde za Plutom
Tak nech to nezmizne, nech sa máme radi
tak ako biele labute, nie tak ako slizké hady

Potešila si ma, a chcem aj ja teba
aj keď ma nenapadá tá správna veta
bez výzoru plavčíka, či kapitána tímu
ťa ako kamošku pozvem na zmrzlinu

Obdobie hnevu

Zamračené tváre planú
do sŕdc sa vkráda beznádej
keď hráš pre nesprávnu stranu
každému kompromisu sa smej

Zradca

Už nezmôžem veľa, už nezmôžem vôbec nič
na svojich najbližších som uplietol bič
silný a mocný, čo trhá každé puto
a všetci čo sú z ďaleka, pozerajú duto

Som zradca s dvomi tvárami
bezodný miláčik svojej mamy
zradca svojich dobrých priateľov
čo sa na to má pozerať s nádherou

Ale nie! Ja nie som tým zradcom skúpim
a nie som ten, kvoli ktorému každý trpí
postavím sa na stranu tých čo majú duše
aj keď pre niekoho z opačnej strany súše

Do žíl ide strach a veľké podozrenie
už nie je však čas čakať na znamenie
ocitnem sa sám, a pôjdem proti múru
prechádzku, maratón, alebo celú túru

Nikto nič neukradol, ale obvinenie prišlo
keď to človeku s nenávisťou na um zišlo
a nič viac nebolí, než krivda na blížnych
od ľudí bez srdca na seba pyšných

Ako môže niekto súdiť ľudí ktorých nepozná
ako sa môže roztrhovať žena večne nervózna
nenávidím nenávisť, nemôžem ju ani dýchať
najradšej niekam zakopať - nebude mi chýbať

Neviem kde je to, čo sa stratilo
na veľmi zlý vtip sa to zmenilo
zničenie mladých životov nie je fér
a nie je to vôbec k ničomu smer

Tak rád by som teraz vrátil čas
vyhol by som sa hnusných krás
ktoré tešia len hlúpych a celkom bez hlavy
zbytočne budúcnosť dobrým ľuďom otrávi

Kto trpí pre závisť a kto za obvinenie
kto spravodlivosť volá, a na koho sa ženie
radšej za priateľov dostanem remeňom
ten kto je bez viny, nech hodí kameňom!

Obdobie smútku

Opustené opustenie opusteného človeka
keď láska obchádza nás a z ďaleka
môžeme túžiť a priať si máličko
zastaví sa niekto? Pobozká na líčko?

Drevorubač

Brezička breza, riekni mi
prečo tu nie je nik iný?
Musím ja drevo zozbierať
do teba musím udierať

Prvý krát zodvihol sekeru
dal pocítiť bolesť drevu
Druhý krát zodvihol sekeru
dal pocítiť bolesť drevu

Tretí krát zodvihol sekeru
a celkom vyhol sa úsmevu
Od účasu prestal drevo tĺcť
a nadýchol sa z plných pľúc

Nenič ma, Janko spanilý
nechaj ma ležať po chvíli
nechaj ma plakať celé dni
nenič mi aj posledné sny

Tu sa Janko veľmi prekvapil
veľkú kliatbu na seba uvalil
ťal predtým do dreva ako vlk
teraz tu stál ako hlúpy tĺk

Brezička, breza, riekni mi
odkedy rozprávaš ako my?
Odkiaľ poznáš reč nás, ľudí
nechcem Ti zle, iba blúdim

Nechcel som byť vrahom stromov
nechcel som byť tyran stonov
nechcel som zaťať tak do dreva
neteší ma zvrátená nádhera

Ak mi už viac neublížiš
nemusíš sa báť, že sa mýliš
zajtra sa vráť po drevo
len sa ku mne vráť, smelo

Na druhý deň skoro ráno
bola zima, veru áno
dobehol Janko ku stromu
nemohol uveriť tomu

Brezička, breza, riekni mi
odkiaľ to drevo na zemi?
Drevo nie je tvoje, je trochu iné
snáď si neublížila slivke nevinnej?

Nie, neublížila, vraví breza jasne
to slivka mi dá, keď slnko zhasne
pomohol si ty mne a teraz ja tebe
neublížiš viac, a ja pomôžem tebe

hneď doletí Janko domov ako šíp
dedinčania vytvorili veľký šík
oslovili ho hneď, raz dva tri
odkiaľ toľké drevo na vatry?

Od starej brezy to drevo mám
ale to tajomstvo nikomu nevydám
Stínajte si svoje chudobné stromy
a moju brezičku nechajte na pokoji

Nadišla temná hodina
Janko už nebol hrdina
všetci mu závideli polená
a Janko padal na kolená

Breza jedna hlúpa, daj drevo aj mne
aj ja potrebujem doma na kúrenie
mám ženu a deti a chcú mať teplo
tak ako Jano, to veľké nemehlo

Tu pozrela breza na drzých ľudí
a potom, že vraj pýcha smrdí
mlčala hlasom, ktorí majú ľudia
však nech sa za svoje city studia

Zasekla sekera, zasekla do dreva
a chúďa breza, so smútkom umiera
nezabudla na Janka a na jeho srdce
pre neho bude lepšie drevo súce

Prišiel Janko ďalší deň, avšak smutný
uvidel to ničenie, čo robia ľudia spupní
Pohladil brezu po listoch na zemi
pohladil, ale neostal nemí:

Brezička, breza, riekni mi
prečo sú ľudia tak naivní
prečo je toľko zla vnútri nás
aj nevinný bude žiť len svoj čas?

Smutný človek

Smutný človek je len ten, ktorý chodí sám
vyhýba sa smiechu, vyhýba sa hostinám
Sám a smutný, zranený a bez duše
neovonia vôňu leta, ani drahé vankúše

Smutný človek je len ten kto dal už všetko
nenájde už odvahu dohodnúť si stretko
Neovonia tento svet a stovky jeho krás
pôjde dookola jednou z mnohých trás

Smutný človek je len ten, kto kameň má v srdci
čierny a príliš veľký, milovať nie súci
Dá sa vyhnať, ale stojí to veľa námahy
aj keď každý myslí si - je to vec povahy

Smutný človek je len ten, kto smúti celé noci
nesmúti za peniazmi, to nie je v jeho moci
nesmúti za slobodou, smúti za podaním ruky
a tebe rád aj keď so strachom povie svoje muky

Smutný človek je len ten, kto spieva za princezné
stratený v hlbinách sveta, kde si žiadnu nevezme
prebudí sa rýchlo keď splatí poslednú z daní
a namiesto úteku dotkne sa tvojich dlaní

O temne na zamyslenie

Koľko snov polapili dlhé tiene visiace...
koľko ich upadlo cez dlhé mesiace...
ukradnuté myšlienky tých bosích tvárí
z ktorých len tie najsmelšie prežijú do jari

Bez pomoci v kŕčoch upadáme do trápenia
bez šance na záchranu, a tiež bez vedenia
so smútkom a tragickými čiernymi krajinami
rýchlosťou spomaleného blesku chodia medzi nami

Ako zmeniť osud más, ktorých nemožno chytiť
diskusie umelcov, bez väčšej snahy niečo cítiť
bez krásy ktorá upúta oko dobrého človeka
a miesto miesta v srdci, vyťahuje sa pateka

Dievčatko so zápalkami

Chodíš smutná v studenom severáku
zmoknutá, s malou šatkou miesto fraku
nikto nekúpi od teba niekoľko zápaliek
a na večnú chorobu nedaruje žiadny liek

Nenájde sa človeka, čo zápalky kúpi
aj dnes na ten štedrý deň sú ľudia skúpi
nepotešia dievčatko malou dobrotou
a s plnými stolmi pohŕdajú žobrotou

Bez hriechu a bez chuti škodiť niekomu
zmrznutá pochoduje od domu do domu
až sa niekto objaví s chuťou spraviť radosť
tak už bude neskoro a dievča zmrzne na kosť

Tragická

O smrti a o živote, majú byť tieto riadky
smutné a nepokojné, ako tragické sviatky
plné úzkosti a nenávisti, čo ma obklopuje
kruté a nebezpečné, čo pľúca nafukuje

Píšem myšlienky do viet, ktorých mám pár stoviek
bez nenávisti a bez prebytočných sloviek
píšem do viet, ktoré prinášajú utrpenie ľuďom
obhajujem svoje bytie pred nebeským súdom

Načo žijem keď okolo mňa ľudia trpia
načo som tu prišiel, načo vítate supa?
Načo krásne tváre nútim do úsmevu
a načo obdivujem len v iných nádheru

Padá smútok padá, na tváre navôkol
veselý sa nesmejú, úsmev im namokol
s cesnakom a s krížom vyháňajú diabla
diabla s kamenným srdcom a kopou sadla

S trápnym humorom sa nedostávam ďalej
bez chuti ďalej žiť, čo hovorí nalej
pomaly a potichu, upadať do slov
a do snov, kde smútim spolu s ňou

Načo píšem keď to čítať nikto nebude
úprimne smútiť za šťastím na súde
prečo nedám svetu pokoj keď môžem
však už niečo pre dobrú vec zmôžem

Nik by so mnou nešiel, a už nechcem nútiť
bez slov potešenia, nemám po čom túžiť
nemám dôvod spovedať sa sebe samému
a nemám chuť dopísať túto smutnú tému...

Ochota

Svet je krutý, a strašne zlý
keď nie je nikto ochotný
obetovať kúsok svojich ideí
aj niekde mimo videí

Mimo kraje plné ľudí
a hluku čo ma stále budí
do hlavy mi búchajú kladivá
asi ma pochovajú za živa

Bez viny a bez dôvodu
asi ma hodia pod vodu
kde mám sám a jediný
prežiť tieto prázdniny

Ochota pomôcť zmení sa
ako keď z nás pení sa
často na krutú nenávisť
a nemilosrdnú závisť

Letí rana dobre mierená
z hnevu na naše ramená
za ochotu zastať sa iného
starého a či nového

Prečo mrznú ľudia na kosť
keď sme všetci ochotní dosť?
Podať chlebík, aká námaha
a upadnúť celkom donaha

Ako Adam s Evou spáchali hriech
skúsili jablko, a vymizol smiech
už nikdy viac nebolo nič dobré
odvtedy každý ochotný žobre

Pre seba a pre iných
pre často nevinných
pre človeka tisíc krás
a pre niekoho z nás...

Ľudské zmysly

Keby sme nemali oči
tak nevidíme, čo by sme vidieť nemali
bez strachu že nás zočí
nikto nebude sliediť, či sa kopú kanály

Keby sme nemali uši
nepočujeme hlúpe zákazy
žiadne slová v duši
a neriešime žiadne záhady

Keby sme nemali nos
nevycítime, čo sa stane
necítime zlomenú kosť
ani keď nám zvýšia dane

Keby sme nemali ústa
nevieme, ako chutí pomsta ľudí
neprejeme celé sústa
a len pahltný sa s nami súdi

Keby sme nemali ruky
nenahmatáme svojho partnera
tak z nás ostanú len tuky
a nešírime CD Ubuntu Dappera

Keby sme nemali žiadne zmysly
tak nikdy nespoznáme svet
a krása, nech je hocijaká
tej už teraz pre nás niet

Prvá nerýmovaná

Si tu aj keď ťa často nevidím
nájdem ťa tam, kde ťa vždy nachádzam rád
tak blízko a tak ďaleko
mimo mňa a vo mne
za hranicami môjho sveta a aj v jeho strede, kde zaberáš najviac miesta
tam kde nikoho nedám okrem teba a nikdy ťa nevyženiem

aj keď si asi praješ, aby si tam nebola
aby si tam nebola si možno prajem aj ja sám
ale to nejde zmeniť remeňom ani krivdou
ani smútkom, ktorý ničí oči celkom radostné
ani mečom, ktorý pretne myšlienky a slová lásky
lásky, ktorá nie je láskou a je tak hlúpo platonická
aj keď bola, nebude, už nikdy nebude
ale viem, že bude v tvojom živote, ktorý šťastný nebude
neverím v slová útechy a neverím v slová vďaky
ktorá je falošná
tak veľmi falošná a predsa ťa mám v srdci
si smutná, plačeš, ale nemôžem Ti pomôcť
nezaslúžim si pomôcť Ti a je to len moja vina
ktorú však stále nechápem a tak zúfalo chcem zmeniť
žiadny príbeh sa nedá napísať a nechať len v slovách a čítať ich nanovo
nie, moja milá, osobo. Už nie. Už viac nechcem žiť v tieni
ktorý vzniká pod obrovským slnečníkom, ktorý miesto teba držím tesne nad hlavou
nad tou hlavou, ktorá nie je hodná pekného pohľadu
ty, ktorá si ma naučila žiť a spomenula ruže
budeš v mojom srdci naveky, aj keď v inom objatí a v inej láske
aj v inej maske, aj v inom počasí, aj v inom roku a storočí
aj v inom srdci, hoci moje krváca z jedinej veľkej rany
ako od dýky, ktorá zabila Caesara, aj keď šla vedľa
nie, nezabila si ma. Už viac nie
a predsa to cítim, ale tebe neublížim, ani slovom
ani písmenom
ale tým, že skončím naveky s úsmevom
aj keď budem od teba ďaleko a ešte ďalej, smutný ale v nádeji
že budeš šťastná, aj keď iný prsteň bude na ruke
na tej, ktorej som sa dotkol len málo
ale napriek veľkému utrpeniu
stálo mi to za to...

Kleopatra

Caesar láskou opitý, strácal hlavu pre ženu
Antonius daroval to, čo predkom nosilo slávu
Oktavián kvoli nej skoro prišiel o korunu
súčasníci sa čudujú tomu daru
ako to spravila, že si skoro podmanila svet
nie pekná a ani múdra, no v sláve utopená
zasiahla do vecí, do ktorej jej nič nebolo
pozmenila osud tých, čo nemali vôľu z kameňa
pozerali jej do vlády cez čísla a cez ramená
pozerali na ňu ako na ženu, nie ako vládkyňu
čo z túžby veľkého Caesara podporila jeho rodinu
pre veľkého Caesarovca, čo celkom stratil rozum
prešla vojna dlhá, krutá, a aj do jej stanu
tam aj niekde dostala od hada posledné znamenie
z posledného sa stal prvý a z kráľovnej len legenda

Vesmír plný želaní

Vesmír je obrovský a každý má v ňom svoje miesto
my, naši blízki, kamaráti, a aj naše idoly
ktoré sú živé a ľudia tak ako my
veľké želanie stretnúť sa so svojim idolom
s hviezdičkou za mlady
z ktorej je teraz hviezda
a vždy sa mení na povrchu
ale ostáva to ten istý človek
v našich želaniach
ktoré sa nevysielajú v telke a do detailov nepozná žiadny telepat
žiadny psychológ a ani my sami
Nádherné želanie je ostať sám sebou
s dobrými vlastnosťami
s dobrými známosťami
s úsmevom aj so smútkom
taký jedinečný, že to nezahrá žiaden herec, žiadny kráľ ani žaba na prameni
a niekde sa nájde hádanka - akí vlastne sme?
Chcel by som vesmír plný želaní. Tak veľký, aby sa tam všetko zmestilo
tak pekný, aby sa to naplnilo a tak prísny, aby sa tam dostalo len to, po čom naozaj túžime
tak bezfarebný, aby nemenil na čierno ani na ružovo a tak ľudský, aby bol pre každého
tak silný, aby ho nikto nemohol pretrhnúť a nik by v tomto vesmíre neurobil čiernu dieru...

Súhvezdie lásky

Ďaleko, kde oko človeka nemôže dovidieť
je jedno malé stádo hviezd
veľké a malé
jasné a tmavé
a usporiadané do tvaru srdca
sú tu hviezdy staré, ktoré pamätajú veky
a sú tu aj mladé, ktoré sa majú čo učiť ešte
ale sú tu dve veľké hviezdy
ktoré sú nesmierne ďaleko
ale pomaly, krôčik za krôčkom
približujú sa, tak ako ty a ja
ale neviem, kto je aká hviezda
veľmi na tom nezáleží, lebo všetci sme hviezdy
aj keď sme často vzdialení a nie je nás vidno
vždy si k sebe hľadáme cestu
a ak sa aj nestretneme, vždy budeme ku sebe bližšie a bližšie...

Nechcem byť sám

Nechcem byť sám, a ako jediný chodiť veľkou prázdnou ulicou...
Nechcem byť sám, v obrovskom dome s desiatimi spálňami...
Nechcem byť sám, a vidieť ľudí čo nie sú zvedaví...
Nechcem byť sám, a utopiť sa v knihách...
Nechcem byť sám, a nasávať alkohol...
Nechcem byť sám, ako priateľ vrán...
Nechcem byť sám, ako malý krám...
Nechcem byť sám, ako mesiac...
Nechcem byť sám, ako sen...
Nechcem byť sám, smútok...
Nechcem byť sám dnes...
Nechcem byť sám...
Nechcem byť...
A predsa byť chcem, aj vďaka tebe, a kvôli tebe. Či si to uvedomuješ alebo nie. Nechcem byť sám na konci
sveta a nechcem tajiť pravdu sám pred sebou... Chcem len udržať na uzde fantáziu a nepovedať to, čo by si
nikdy nemala počuť...
Nechcem byť sám - a nechcem, aby si bola sama...